

**MILYENEK VOLTAK
AZ ELSŐ
KERESZTYÉNEK?**

Írta:

CSIA LAJOS

Budapest, 1920

BEREA KIADÁSA

Milyenek voltak az első keresztyének?

Az első keresztyénekről két túlzó nézet terjedt el. A nyíltan hitetlen világ marakodó, szeretetlen embereknek festi őket. Mivel ezt egykorú tanukkal igazolni nem tudják, későbbi időkből következtetnek vissza az állításuk ellen bizonyító egykorú tanúkat, a Biblia egyes könyveit, hamisítványoknak bélyegzik, melyeknek rendeltetése az lett volna, hogy a későbbi keresztyének elől a történet meghamisításával elleplezzék az apostoli idők keserű civódását. Azzal a könyvvel szemben, mely az emberiség erkölcsét újjászülte, ők csak sejtésüket tudják érvül állítani. Némelyek előtt azonban ez is bizonyíték.

A babonás világ az első keresztyéneket elérhetetlen tisztaságú, tökéletes szenteknek tartja. Ez a világ nem kevésbé hitetlen, mert a látszólagos nagyra-becsülés mögött az a csüggeteg megalkuvás rejtőzik, hogy a szentség eszménye egy régi, letűnt koré s ma már el nem érhető. Ez a hitelenség csodál, magasztal, hogy a figyelmet a saját nem akarásáról elterelje. E bűnnel megalkuvó emberek elérhetetlen magasságban látják maguk fölött az Istent és nem akarnak arról tudni, hogy az Isten közénk jött és szeretetét elhozta számunkra. Mindkét hitelenség meghamisítja az evangéliumot.

Maga az evangélium, a Biblia, sem a bűnös világgal egy vonalra, sem elérhetetlen magasságba nem helyezi az apostoli keresztyéneket. Gyarlóság, bűn, szeretetlenség volt az első keresztyének között is. Mikor Péter Krisztust megtagadta, még nem szállt alá a pünkösdi Szellem s így Péter sajátlagos értelemben keresztyének nem tekinthető. De mikor Péter Antióchiában a hitetlen zsidóktól való félelem miatt elkülöníti magát a pogány származású keresztyénektől, képmutató lesz (Gal. 2, 11 skk) és vétkezik a Kornéliusz esetében kapott kijelentés ellen. Volt egy Péternél túlzóbb irány is, mely minden pogányt körülméltékedésre akart kényszeríteni. (Gal. 2, 3). A mai keresztyének bűne tehát, kik valamely felekezet kegyének elvesztésétől félvén, magukat más keresztyénektől elszakítják s Isten gyermekeinek egységét megtagadják; akik minden embert a külsőségeken magukhoz hasonlóvá akarnak gyúrni s aki nem hajlik erre, azt mintegy a kárhozat gyermekeként kezelik, megvolt ez az első keresztyének között is. De az apostoli idő abban különbözött a mai időtől, hogy akkor e képmutatók különösen Pál részéről méltó feddést kaptak, úgyhogy a vezetők végre is megtalálták a békés megértés útját és a szeretet győzött az értelmi; nemzeti, felekezeti hagyományos ellentéteken, úgyhogy az egész világot csodálkozóba ejtette az az egység, mely zsidót és pogányt, görögöt és barbárt, urat és rabszolgát, férfit és nőt egy egymást szerető, egymásért élő és haló testben egyesítette. Az első

keresztyének hozzánk hasonló, szeretetlenségre, civakodásra, felfuvalkodásra hajló emberek voltak, de győzött rajtuk Isten szeretete.

Az első keresztyének között voltak rajongók, kik arra támaszkodva, hogy Krisztus hamar visszajön s király lesz a földön, ölbe tették a kezüket és nem dolgoztak. De a józan keresztyének gyülekezeti fegyelem alá vetették az ilyeneket. (II. Tessz. 3, 11-15). Paráználkodás, keserű civakodás, versengés, hatalmaskodó elnyomás és sok más bűn ellen is harcoltak az apostolok. De hogy tudunk e bűnökről, az éppen onnan van, hogy a vezetők éles harcot indítottak ellenük. A polyva össze volt keveredve a tiszta búzával, a konkoly a nemes növénnel. Voltak Júdások, Anániászok és Szafirák, ércműves Sándorok és Démászok. Sőt antikrisztusok támadtak a gyülekezetben. Az első keresztyén gyülekezet nem volt tehát a bűnből végleg és egészen kiemelt, hanem a bűnnel forró harcot vívó gyülekezet. Harc töltötte be az apostolok korát. De ahol harc van, ott élet van; ahol pedig eltűrik a bűnt, ott alvás, azután hideg halál található. S a gyülekezet szentségéért harcoló tagok fölött volt egy égi erő, mely az Anániászoktól és Szafiráktól a gyülekezetét megtisztította, mely a kicsiny Pállal szemben a tekintélyes Pétert megszegyenyítette s mely által Pál a korinthuszi gyülekezetből a vérfertőzött kizárta. (I. Kor. 5, 4).

Ma csüggedten eresztjük le kezünket és megnyugszunk abban, hogy tiszta gyülekezet nem lehetséges. Ma kapzsjuk, pénz- és világszeretők békén nyugszanak gyülekezeteinkben, sőt világi kincseik, előkelő állásuk, földi hatalmuk révén díszet, kitüntetéset, csodáztatást nyernek el Isten gyülekezetében is. A mai keresztyének szemében nem az igazság, nem a hűség, nem a szeretet ajánl valakinek, hanem a nagyobb szám, a nagyobb száj, a világi előkelőség, hírnév és pénz. Miben különbözött az első keresztyén gyülekezet a maitól? Abban, hogy szeme az égi kincsre és hatalomra irányult és nem a földre. Istentől s az Isten hű szolgáitól várta a segítséget. S az égre fordult hit lehozta a földre a szentség Szellemét, ki a bűnös, világot szerető tagoktól a gyülekezetet tisztogatta. Nem emberi erőfeszítéssel alkottak az első keresztyének szent gyülekezetet. Ámulva látták, hogy a nem közjük valók kimennek közülük, hogy „nyilvánvalóvá legyen, hogy nem közülük valók.” (I. Ján. 2, 19). Az ítélet Szelleme művelte ezt, kinek helyet készített a hit. A gyülekezet szent volt, mert tiszta volt a gyülekezet szeme: az égit kereste és nem a földit.

Hogy az első keresztyén gyülekezet csupán az égiet kereste, az megtéréséből következett. Akkor mást értettek megtérés alatt, mint ma. Ma gyakorlatilag azt tartják megtértnek, aki valamely felekezet vagy egylet elveit magáévá tette. E külső értelmi tevékenységet kísérnie kell ugyan a külső cselekedetek megjobbulásának is, de a súly mindig azon van, hogy az illető felekezethez vagy

együlethez csatlakozzék a megtérő, különben hiány van a megtérésben. Ma nem örülünk azon, hogyha valaki egy másik közösségben tér meg, sőt inkább a féltékenység fog el. Az első tanítványok mindent elhagyva követték – Jézust. Péter és András a hálókat és kenyérkeresetüket, János és Jakab a szolgálkat és atyjukat, Máté a gazdagon jövedelmező vámszedő széket hagyja el, hogy minden földi támasz nélkül, egyedül Istenre bízva magát menjen bárhová, ahová az Úr vezeti. Ez az igazi megtérés. Aki így hagyott el mindent, az csak az égít keresi, annak szemét nem homályosítja el a csábító földi kincs. Az Isten országának igaz gyöngyéért le kell fizetnünk minden földi vagyónkat.

Ez a teljes odaadás nyilvánul meg ama följegyzésben, melyet az első keresztyénekről olvasunk, hogy „*mindenük közös vala*”. (Ap.Csel. 4, 32). Az első keresztyének kommunizmusa abban különbözik a történelem folyamán máskor felmerült kommunizmus nevet viselő mozgalmaktól, hogy ők nem a másét vették el, hanem a magukét adták oda. Elvenni rablás, odaadni áldozat. Krisztus, aki magát a világért feláldozta, rablóknak és gyilkosoknak nem előfutára. De Krisztus nem szentesíti a mindeneket elnyomó s milliókat nyomorba döntő tőkét sem, mintahogy a középkori rablólovag kardja sem volt szent, mely az utasokat kifosztotta. Régen a kard volt a kalózosok fegyvere, ma az üzleti fortély. Hamis kommunizmus és kapitalizmus egy szellem gyümölcse: az önzés szelleméé.

Az első keresztyének tanítása és gyakorlata szerint nincs magántulajdon, *mert minden az Istené*. S Isten azért adja a vagyont az egyesek kezébe, hogy Isten tulajdonaként Isten akarata szerint kezeljék, hogy' egymásért használják.

A keresztyénség szelleme az önzetlenség, az áldozat szelleme. Krisztus elhagyja az eget s mindentől megüresülve meghal önző bűnösökért a kereszten. Megtérni, őt követni annyit jelent, mint az önfeláldozásnak ugyanazon az útján menni. Isten akarata, hogy a földön kommunizmus legyen, de nem gyilkosok kommunizmusa, hanem az egymásért mindent odaáldozó szereteté. Ennek a kommunizmusnak első feltétele, hogy az emberek magújuljanak, vagy, mint a Biblia mondja, újonnan szülessenek. Önző, bűnös emberek kommunizmust sohasem valósíthatnak meg, mert a közösség elve mindig felborul azon a törekvésükön, hogy nekik több jusson s a többet megőrizzék maguknak. azért a keresztyén ember sohasem foghat kezét azokkal, akik a kommunizmust bűnös emberek között akarják megvalósítani, mert az ilyenek között a kommunizmus bibliai szent neve csak a rablásvágy takarója. Kommunizmus csak ott lehetséges, ahol mindenkit krisztusi önfeláldozás hat át. Az igazi kommunizmus akkor fog megvalósulni az egész földön, amikor beteljesedik a „Miatyánk-beli kérés: „*Jöjjön el a Te országod!*”

A Krisztusban igazán hívők között azonban előbb is megvalósulhat, de nem a szegények követelése, hanem a gazdagok önkéntes áldozata által. Hogy micsoda

diadalt vehet az önző emberi természetén Isten szeretete, annak bizonyítéka az, hogy az első keresztyének közt a kommunizmus megvalósult. Ez a szeretet az igazi keresztyénség jele. E kincset, melynek dicsősége elhomályosít minden földi ragyogást, az ég küldte a földre s az ég örködött féltékenyen fölötte, mikor Anániász és Szafirát, kik szeretetet képmutatással helyettesítették, megölte.

Az emberiség szomjazza ezt az isteni szeretetet, mert enélkül boldogság nincsen a földön. E szomjúság az oka, hogy sokan a nemesek és őszinték közül is odaállottak az álkommunista apostolok zászlaja alá. Bocsássuk meg tévedésüket és hirdessük nekik, hogy Krisztus egy nemesebb, igazabb kommunizmus apostola s hogy a világot más nem váltja meg, mint az Ő szeretete. Az első keresztyének önző, bűnös emberek voltak, mint mások, de Krisztus szelleme egymást szerető, egymásért élő, egy testté teremtette őket. Ami akkor lehetséges volt, lehetséges ma is, mert nem a mi erőnktől és jóságunktól függ, hanem Isten erejétől és irgalmasságától. Mikor Isten uralmát elfogadják az emberek, megszületik a földön az igazi kommunizmus, a mennyeknek országa.

Demokrácia és arisztokrácia sokat hangoztatott, de hamis jelszavak. Mindkettő az ember hatalmától várja a társadalmi bajok orvoslását. De mikor az ember magát orvosolja, csak baját növeli, akár a *demos* (a nép), akár az *arisztoszok* (a legjobbak, kiválóak, előkelők) ragadják is magukhoz az uralmat. A világtörténelem folyamán az arisztokrácia és demokrácia egymást váltogatta, de üdvöt soha egyik sem hozott az emberiségnek. E véres, boldogtalan világba csak Krisztus szeretete hozhat békét, mely az első keresztyéneket áthatotta. Ez a szeretet akkor költözik be az emberi szívbe, mikor az ember meghajtja térdét Isten előtt és elismeri a theokráciát: Isten uralmát. Sem az arisztokrácia, sem a demokrácia nem hoz üdvöt, csak a theokrácia. Ezt a theokráciát várták az első keresztyének, mikor remélték, hogy Jézus hamar visszajön. Várjuk mi is!

A példát a keresztyéneknek kell ebben megadniuk. Legyen vége a keresztyén gyülekezetben az ember dicsőségének és az ember uralmának! Legyen vége az ember dicsőségét és uralmát szolgáló felekezetieskedésnek! Ma jó keresztyénnek azt tekintik, aki aláveti magát a felekezetek vezetőinek és a hagyományos, felekezeti tannak. Ma lázadásnak tekintik, ha valaki az első keresztyénekekkel együtt inkább engedelmeskedik Istennek, mint az embereknek. Ma a lelkiismeretüket követő keresztyéneket veszedelmeseknek bélyegzik. Az Istentől tanítottság öskeresztyén elve idegenszerűen hangzik a fülekben. Az igazság szabad kutatása helyébe felekezetek tana lép. Emberektől tanulunk, nem Istentől. Ma minden a vezetők versengésének és uralomvágyának szolgálatában áll.

Ez a gyülekezetekben az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel és Jézus jövendöltek. Az Isten templomában az Isten helyébe az ember lép és az uralkodik.

A szeretet helyébe az önzés, gyűlölet lépnek. Állítsuk helyre az Isten uralmát: a theokráciát! Állítsuk helyre Istent kereső hittel az első keresztyének egységét és szeretetét! Az Istent kereső szem neve hit. Mi a különbség az első keresztyének és a mai keresztyének között? Az első keresztyének hittek, a maiak hitetlenek. Az első keresztyének Istentől várták és megkapták a szeretetet; a mai keresztyének pénzben, emberekben, saját erejükben bíznak és azért olyanokká lesznek, mint a világ. *„Ha pedig a só megízetlenül, mivel sózatik meg?!”*

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”